

1. kapitola

Killian

Když mi bylo deset, poslal jsem svět do prdele. Tím myslím, že jsem se postavil do středu manéže, přinutil Kyrina, aby to natočil na video, ukázel jsem do kamery prostředníček, a zatímco jsem se držel za nádobíčko, řekl jsem každému hajzlovi: „Táhni do prdele!“ Víím, co si teď myslíte. Jak jsem to sakra mohl udělat v pouhých deseti letech?

No, povím vám jak. Ky je neuvěřitelně chytřej. Tím chci říct, že na něj nemají ani učebnice. Natočili jsme to video a pak se Ky někam hacknul a to video tam nahrál.

Rozšířilo se to.

Šlo to do všech zpravodajských kanálů.

Vstoupilo to do veškerýho televizního vysílání, který v tu chvíli běželo živě.

Jak jsem dospěl do takovýho bodu, ptáte se? No, je to vtipná historka... Mohl bych se vrátit zpátky a vyprávět vám ji ode dne, kdy jsem spatřil světlo světa, ale buďme upřímní. Nikdo kromě mých sexem posedlých nejlepších kamarádů, kteří ji rádi šukají, nestojí o po-

pisnej obraz vaginy mojí matky, takže to nechám být. Když ten dlouhej příběh zkrátím a nevynechám přitom nic důležitýho, jsem takhle prostě nastavenej. Narodil jsem se jako člověk, vytvořili ze mě však tohle.

Kejklíře.

Proklatýho běsa v Půlnoci. Hajzla, kterej zatlačí na všechny vaše meze, a ještě vás přiměje, abyste se u toho cítili dobře.

Když už mluvím o Půlnočním běsnění – je to naše rodina, naše parta. Banda zatracenejch Rumunů, kteří si dobře žijou v Americe. Sakra, abych byl fér, musím říct, že tu všichni žijeme od té doby, kdy se sem přestěhovali naši rodiče. To jsme byli ještě děcka. Nikdy jsem nezjistil důvod. Ani jsem se nikdy neptal.

„Co děláš?“ King se na mě zamračí přes stůl v boxu.

Mávnu rukou a uculím se. „Poslouchám muziku. Neva?“

Před pár týdny byly Vánoce a všichni jsme měli dostatečně dlouhý volno. Novej rok začínáme první zahraniční show v Austrálii. Delila má pro všechno svoje důvody, ať už je chápeme, nebo ne. Je to otrava, když začne být tajemná, a přesně taková poslední dobou je.

Nakloním se dopředu a ztiším hlas, abych neprobudil Persy, ta však mírně pootevře ústa a zachrápe. Ušklíbnu se.

„Neříkej to, vole. Nech ji na pokoji.“

Zaletím očima ke Kingovi. „Fajn, náladovej zmetku. Jenom jsem chtěl –“

„– Killiane, zeptej se mě, na cos chtěl, a dej jí pokoj. Je pravděpodobně pořád strašně unavená z toho Silvestru, kterej mimochodem... Budeme o tom mluvit?“ King stočí pozornost za moje rameno. Nemusím se ohlídnout, abych věděl, o kom mluvím.